

РЕШЕНИЕ

№ 7608

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на осми април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н.Д.К.

при участието на секретаря Т.Й.Ц.

като разгледа докладваното от Н.Д.К. Гражданско дело № 20231110156331 по описа за 2023 година

намери следното:

Подадена е искова молба от Х. ООД срещу Й. К. И. с искане ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 2000 евро – пропуснати ползи, представляващи стойност на неизпълнен договор, ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба до окончателното □ изплащане, сумата от 780,34 лева – пътни такси, сумата от 1286,16 лева – стойност на употребено гориво и сумата от 1568 лева – командировъчни пари. Ищецът твърди, че сключил трудов договор с ответника на 20.06.2023 г., на длъжността „Шофьор на тежкотоварен автомобил”. На 03.07.2023 г. ответникът натоварил стока от гр. София до гр. П., където я разтоварил стоката и след това натоварил отново камиона за курс от с. Р., Б – до гр. В., Г. Пристигнал в Г и разтоварил в гр. В., в понеделник 10.07.2023 г. На 11.07.2023 г. ищецът получил заявка за превоз на товар от град Б, намиращ се на около 180 км. Южно от гр. В., до Б. Ищецът изпратил на ответника новия адрес в гр. Б, за да тръгва да товари. Заявката била за превоз на товар - машини, получена от трето по делото лице – „В.“ ЕООД - гр. А. Курсът бил от гр. Б, Г до гр. А, Б. Около 16:00 часа българско време на 11.07.2023 г. ответникът пристигнал на адреса в гр. Б, Г. Поради проблеми с организацията на разтоварването ответникът бил посъветван от ищеца да изчака на място в гр. Б до следващия ден. Вместо това ответникът не натоварил камиона и с празен камион поел посока към град ДР, Г, а след това – към Ч и У. На 13.07.2023 г. ответникът се прибрал в Б и вечерта спрял камиона преди М. На 14.07.2023 г. сутринта ищецът видял по GPS, че ответникът кара камиона към София и изпратил свой представител на паркинга на магистрала Люлин, бензиностанция Кристал, за да го изчака и да вземе камиона. Ответникът обаче не дошъл до там, а тръгнал към кв. ДР. Ищецът твърди, че поради виновното, умишлено поведение на ответника е пропуснал да реализира възнаграждението си по договор за превоз, сключен с „В.“ ЕООД за сумата от 2000 евро, освен това заплатил 780,34 лева – пътни такси, сумата от 1286,16

лева – стойност на употребено гориво и също така бил издал на ответника 1568 лева – командировъчни пари. Моли съда да осъди ответника да му заплати тези суми, претендира разноски. Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е подал отговор на исковата молба. Взяма становище за неоснователност на исковете. Оспорва твърденията на ищеца, освен за наличието на трудово правоотношение между страните и курсът си от Б до Г. Счита, че ответникът не бил изпълнил задълженията си като работодател, като излага подробни съображения в тази насока. Твърди, че не бил извършил нищо нередно, моли съда да отхвърли исковете.

В последното по делото заседание страните са редовно призовани. Ищецът не се явява, изпраща представител, чрез когото поддържа исканията си. Ответникът се явява лично и с представител, поддържа исканията си.

На база представените по делото доказателства и становищата на страните, съдът намира за установено следното: безспорни между страните са фактите, че ответникът е бил служител на ищеца по трудово правоотношение на длъжност шофьор. За безспорен е обявен и факта, че за втория курс от София, Б до В., Г, камионът, управляван от ответника е бил с пълен резервоар с гориво. От приетата по делото длъжностна характеристика се установява, а и между страните не се спори, че основната трудова функция на ответника по трудовото правоотношение е била да осъществява превози на стоки и товари в рамките на Република Б и извън нея. От представената заявка договор (л. 26 от делото) се установява, че между ищеца и трето по делото лице – В. ЕООД е сключен договор за автомобилен транспорт. Стоките е трябвало да бъдат натоварени на 11.07.2023 г. от гр. Б, Г и да бъдат превозени до гр. А, Б. Уговорено е възнаграждение в размер на 2000 евро. Представени са и два разходни касови ордера (л. 12 и л. 13 от делото), респективно от 21.06.2023 г. и от 30.06.2023 г., като и двата са с посочен получател Й. И. и със суми от 350 евро и 100 лева. Първият е подписан от ответника, а вторият – не.

По делото са представени и касови бонове – л. 82 и л. 141 от делото, от които се установява, че на 30.06.2023 г. ищецът е заплатил сумата от 2405,14 лева – дизел, а на 05.07.2023 г. е заплатил сумата от 72,37 лева.

По делото са представени и множество документи на чужд език л. 84-л. 86, поради което не могат да бъдат ценени като доказателства, телефонни разпечатки, хронологии и банкови извлечения, от които не могат да се установят никакви правнорелевантни факти, поради което тези документи нямат доказателствена стойност.

По делото беше приета и неоспорена от страните съдебно-автотехническа експертиза. Установява, че разстоянието от гр. Б, Г до гр. София, Б е 1660 километра, за изминаването им са били необходими между 398 и 415 литра гориво със средна стойност между 979,08 лева и 1020,90 лева. Пътните такси в двете посоки възлизат на 1100 евро или по 550 евро в посока.

Като свидетел по делото беше разпитан Светослав Методиев Кулинов – служител на ищеца от 2019 г. Заявява, че познава ответника откакто последният отговорил на обява на ищеца за търсене на шофьор. Срещнали се през май или юни месец 2023 г. През юни месец на ответника бил възложен курс, който протекъл без проблеми. След това му бил възложен втори курс от П. до Г. След като разтоварил в Г му била възложена нова доставка от Г за Б. Целия ден се бавил около 5-6 часа закъснял до товарния адрес в Г. На 180км. от разтоварването казал, че спукал гума и бил търсил гумаджия. Звънял в

офиса и питал за референция, но му казали, че няма. Служители на ответника звънели на фирмата, която възложила курса и когато се обадили на ответника, че няма референция, той напуснал товарния адрес. Решил да тръгне към Б, защото тръгнал в грешна посока. Свидетелят се свързал с ответника по телефона и му казал да отиде до Б, трябвало да изпразни камиона, за да иде да натовари. Ответникът стигнал до бензиностанцията и почнал да говори против служителката в офиса и как нямало да работи. Ищецът получил заявка за доставка от Б. Свидетелят не помни от коя фирма бил получен този курс. Ответникът стигнал до Б, но след това тръгнал за Б, без да натовари камиона. Свидетелят не разбрал защо, но това провалило заявката. Свидетелят имал всички необходими координати и информация, за да изпълни заявката. Спрял да си вдига телефона от този момент. Свидетелят разбрал, че ответникът се връща към Б, защото автомобилът имал GPS устройство и можел да го следи. През целия път свидетелят нямал връзка с ответника. Написал му съобщение, че отИ. да пусне жалба, че обсебва автомобила. Но ответникът не пожелал да спре. Когато пристигнал в Б, свидетелят го чакал на гаража, който бил в Люлин на автомагистрала Струма, на бензиностанция Кристал, но ответникът закарал камиона в ДР. Взел документите за всичко – кредитни карти, документи за камиона. За втория курс камионът тръгнал на бензиностанция Кристал. Бил с доста гориво, отишъл до там и се върнал. Пътните такси били автоматични и ги взимал от сметката на фирмата. 350,00 евро и 100,00лева му били дадени предварително за път. Два пъти. На ръка. Единият път в офиса, другия път в гаража свидетелят му ги занесъл лично. За първия курс всичко било отчетено, за втория – не. За първия курс се подписал в офиса, а за втория свидетеля му занесъл в камиона на паркинга и нямало разписано платежно. Отношенията на ищеца с Аската фирма приключили, заради провалената заявка.

Въз основа на така възприетите факти, съдът достига до следните правни изводи: съгласно чл. 203, ал. 2 КТ за вреда, която е причинена умишлено или в резултат на престъпление или е причинена не при или по повод изпълнението на трудовите задължения, отговорността се определя от гражданския закон. Под „определяне на отговорността според гражданския закон“ се има предвид общият състав на деликтната отговорност, уреден в чл. 45 ЗЗД. За да се приложи тази отговорност е необходимо да се установят следните юридически факти: качество „работник“ на увреждащия, качество „работодател“ на увредения, умишлено нанасяне на вредата, противоправност на поведението, причинени вреди, причинно-следствена връзка между поведението и вредите, вина. Първите два факта са безспорни между страните. От показанията на свидетеля Кулинов се установява, че ответникът е бил запознат и е получил от него информация за поръчката, направена от В. ЕООД, а именно – да отиде до гр. Б и да натовари намиращата се там стока и да я транспортира до гр. А. Това се установява от посочения от свидетеля телефонен разговор. Посочената от ответника причина за неизпълнението на трудовите му задължения, че поръчката няма референтен номер, съдът намира за несъстоятелна, доколкото такъв референтен номер не се изисква, за да се осъществи самият превоз. Ответникът е можел да ръководи постъпките си, разбирал е, че като не извърши превозът, ще осуети възможността на ищеца да получи възнаграждението по договора в размер на 2000 евро и или пряко е целял този резултат, или е бил безразличен към настъпването му. И в двата случая съдът приема, че ответникът е действал с умисъл, като не се е придвижил до Б и не е извършил превоза в пряко неподчинение с

нарежданията на работодателя. Причинените вреди се установяват от представената заявка договор, от която е видно, че на ответника е следвало да бъдат заплатени 2000 евро – възнаграждение. Съгласно чл. 51, ал. 1 ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, т.е. това включва и пропуснатите ползи. Причинно-следствената връзка в случая се доказва от подписания договор, като съдът приема, че единствено действията на ответника са попречили изпълнението му и реализирането на изплащането на възнаграждението по него. Вината се предполага, съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД и доколкото липсата □ не беше доказана от ответника в хода на процеса, то същият отговаря пред ищеца за сумата от 2000 евро с левова равностойност 3920 лева – пропуснати ползи от неизпълнение на договор за превоз. Първият иск е основателен и следва да бъде уважен.

По отношение на втория иск за заплащане на сумите 780,34 лева – пътни такси и 1286,16 лева – стойност на употребено гориво, съдът намира, че от представените по делото доказателства не се установява вреди в такъв размер да са възникнали в патримониума на ищеца. От представените по делото касови бонове се установява, че ищецът е заплатил сумата от 2405,14 лева – дизел на 30.06.2023 г. Този факт се подкрепя и от обявления за безспорен факт, че когато е тръгнал за Г, камионът е бил с пълен резервоар. По делото не се установи на кой ден точно е станало това, но съдът приема, че е било между 03.07.2023 г., когато е била издадена заповедта за командироване на ответника и 10.07.2023 г. когато камионът вече е бил достигнал до Г. Налага се изводът, че сумата от 2405,14 лева, заплатени от ищеца, е била направена с цел придвижване на камиона от Б до Г, а не от Г до Б, по време на който курс са установени умишлено сторените от ответника противоправни действия. Какво гориво е използвано за връщане от Г до Б, на каква стойност е било и дали е заплатено от ищеца са въпроси, които не бяха установени в процеса и на това основание съдът приема, че по отношение на тези суми не е доказана пряката причинно-следствена връзка между вреди и поведение. Поради което този иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на иска за сумата от 1568 лева – командировъчни пари съдът намира, че заплащането на тази сума не се установява от представените по делото разходни касови ордери. Единият от тях не е подписан от ответника, а никой от тях не е подписан от ищеца или от негов представител, поради което съдът не може да ги счита за доказателства, че именно ищецът е предоставил на ответника тези пари. Предоставянето на такива суми се установява от показанията на свидетеля Кулинов, който в показанията си заявява, че половината от тези пари – сумата от 784 лева, са били дадени на ответника във връзка с първия курс, за който между страните не се спори, че е бил извършен и приет без забележки, т.е. не е налице противоправност или умисъл в поведението. Втората сума от още 784 лева са били дадени на ответника, отново според показанията на свидетеля Кулинов, във връзка с втория курс, като съдът приема, че става дума за курса от Б, до В., Г. По делото се установява, а и между страните не се спори, че този курс също е бил проведен редовно и безпроблемно от ответника, като едва с нововъзникналата поръчка от В. ЕООД на ответника е възложен курсът, при който са установени противоправните му действия. По отношение на този иск също не се установява причинно-следствена връзка между вреди и поведение, същият се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на делото разноси се дължат и на двете страни. От ищеца са доказани 302,18 лева – държавна такса, 350 лева – депозит за експертиза и 1652 лева – адвокатско възнаграждение. Възражението на ответника за недължимост на сумата от 350 лева – депозит за експертиза не се споделя от съда. Експертиза беше изслушана. Пълният размер на интереса на ищеца възлиза на 7554,50 лева, а размерът на уважената част от него – на 3920 лева. Съобразно с уважената част от исквете, на ищеца се дължат 1195,63 лева. На ответника не се дължат разноси, тъй като сумата от 1200 лева – адвокатско възнаграждение не е доказано заплатена. В представения по делото договор за правна защита и съдействие (л. 140 по делото) е посочено, че той се е задължил да заплати тази сума, но не е посочено, че е изпълнил задължението си, т.е. няма доказателства, че тази сума реално е била заплатена.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Й. К. И., ЕГН: ***** със служебен адрес гр. София, бул. Д*** № ***, партер да заплати на Х. ЕООД, ЕИК: ***** със служебен адрес гр. София, ул. П. № 9, вх. Б, ет. 4, офис 12 на основание чл. 203, ал. 2 КТ сумата от 3920 лева – легова равностойност на 2000 евро – пропуснати ползи изразяващи се във неполучено възнаграждение по договор за превоз от 11.07.2023 г., сключен между Х. ЕООД и В. ЕООД, поради умишлени действия, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.10.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Х. ЕООД, ЕИК: ***** срещу Й. К. И., ЕГН: ***** иск с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 780,34 лева – пътни такси и сумата от 1286,16 лева – стойност на употребено гориво – причинени вреди, поради умишлени действия, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.10.2023 г. до окончателното изплащане на вземането като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Х. ЕООД, ЕИК: ***** срещу Й. К. И., ЕГН: ***** иск с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1568 лева – командировъчни пари – причинени вреди, поради умишлени действия, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.10.2023 г. до окончателното изплащане на вземането като неоснователен.

ОСЪЖДА Й. К. И., ЕГН: *****, да заплати на Х. ЕООД, ЕИК: ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1195,63 лева – разноси в производството, съобразно с уважената част от исквете.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните по реда на Глава XX ГПК пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____